

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

24 septembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal în componența:

președinte – Ghenadie Nicolaev,

judcători – Vladimir Timofti și Nadejda Toma,

examinând admisibilitatea în principiu a recursului în anulare declarat de condamnat, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 15 aprilie 2014, în cauza penală privindu-l pe

Mitreanu Mihail Nicolae, născut la 24 august 1987, originar din s. Cimișlia, domiciliat în s. Varnița, r-nul Anenii Noi, str. 27 Aprilie, 12.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 22.02.2013 – 11.10.2013;

Instanța de recurs: 04.11.2013 – 15.04.2014.

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătorei Bender din 11 octombrie 2013, Mitreanu M. a fost achitat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (1) Cod penal, din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, cu dispunerea reabilitării depline a inculpatului.

2. Prin rechizitoriu Mitreanu M., a fost învinuit că, la 05 ianuarie 2013, aproximativ la ora 21.45, aflându-se la volanul automobilului de model „VW Passat” cu nr. de înmatriculare C323 BX, fiind oprit pentru control de către colaboratorii poliției rutiere pe str. Gagarin din s. Varnița, fiind suspectat că se află în stare de ebrietate alcoolică, ultimul a fost condus la dispensarul narcologic pentru stabilirea stării de ebrietate.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, acuzatorul de stat a încadrat în drept, faptele inculpatului Mitreanu M. în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal, adică *conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică*.

3. Nefiind de acord cu soluția adoptată de prima instanță, acuzatorul de stat a atacat sentința nominalizată cu recurs, solicitând rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care Mitreanu M. să fie recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (1) Cod penal, cu aplicarea pedepsei sub formă de amendă în cuantum de 450 unități convenționale și cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 15 aprilie 2014, s-a

dispus admiterea recursului declarat de procuror, cu casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care Mitreanu M. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264¹ alin. (1) Cod penal, la amendă în mărime de 400 unități convenționale, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

5. În argumentarea soluției adoptate, instanța de recurs a menționat că reieșind din probele administrate și cercetate se constată că, la 05.01.2013, în jurul orelor 21.45 în s. Varnița, str. Gagarin, de către IPR S. Onoi a fost oprit automobilul de model „VW Passat” cu n/î C 323 BX, la volanul căruia se afla șoferul Mitreanu M., care conform procesului-verbal de constatare a faptului de consumare a alcoolului, stării de ebrietate și naturii ei, nr.5 din 05.01.2013, conducea mijlocul de transport în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, și anume, în aerul expirat se conțineau vapori de alcool cu concentrația de alcool 1.04%, iar în sânge 1.46 g/l.

În sensul celor stabilite, instanța de recurs a ajuns la concluzia că instanța de fond punând la baza sentinței de achitare declarațiile martorilor: Osadcii S., Osadcii V. și Grebenenco I. nu a dat o apreciere acestor probe din punct de vedere a coroborării lor cu celelalte probe acumulate pe caz, iar declarațiile ultimilor se contrazic cu celelalte materiale ale cauzei și urmează a fi apreciate critic.

De asemenea, instanța de fond nu era în drept să pună la baza sentinței și depozițiile martorului Mitreanu E., date în cadrul ședinței de judecată pînă la momentul cînd ultima a refuzat să facă declarații împotriva soțului.

În consecință, instanța reieșind din cele enunțate a statuat că Mitreanu M. este culpabil de săvîrșirea infracțiunii prevăzute de art. 264¹ alin. (1) Cod penal și urmează a fi sancționat în limita legii respective.

În scopul corectării inculpatului, precum și prevenirii săvîrșirii de noi infracțiuni, instanța a considerat necesar de a aplica în privința lui Mitreanu M. pedeapsă sub formă de amendă în proporție corespunzătoare faptei comise, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

6. La 18 iunie 2014, condamnatul Mitreanu M. a declarat recurs în anulare împotriva deciziei instanței de recurs, solicitînd casarea acesteia și menținerea fără modificări a sentinței de achitare în privința sa.

Recurentul invocă că la examinarea cauzei de către instanța de recurs, contrar prevederilor din art. 1, 7, 8, 24, 314, 315 Codul de procedură penală, instanța nu a asigurat respectarea legalității procesului penal, a principiului contradictorialității, prezumției nevinovăției și egalitatea în drepturi a părților.

De asemenea, în argumentarea cererii de recurs, nespecificînd care este viciul fundamental admis de instanța de recurs, condamnatul își exprimă dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor și opinează asupra faptului că instanța de recurs a respins neîntemeiat solicitările sale de a fi audiați martorii din partea apărării, acceptînd poziția acuzării privind vinovăția sa în săvîrșirea infracțiunii imputate.

În drept, recurentul nu face trimitere nici la un temei din cele expres prevăzute de art. 453 Cod de procedură penală.

7. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului în anulare declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestuia, pentru următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 456 alin. (1) raportate la art. 432 alin. (2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului în anulare înaintat, în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

În textul art. 455 alin. (2) Cod de procedură penală, se specifică cerințele cărora trebuie să corespundă cererea de recurs în anulare, în special conținutul acesteia. Norma procesuală reglementează obligația recurentului de a aduce în textul recursului argumentarea ilegalității hotărîrii atacate, cu indicarea expresă a temeiurilor prevăzute de art. 453 Cod de procedură penală.

Astfel, una din cerințele esențiale la declararea recursului în anulare este motivarea acestuia din punct de vedere al prezenței erorii de drept comise la judecarea cauzei și ca eroarea respectivă să cadă sub incidența noțiunii de viciu fundamental.

În speță, lecturînd textul recursului declarat, se constată că condamnatul solicită menținerea în vigoare a sentinței de achitare adoptată în privința sa de către Judecătoria Bender, neinvocînd nici un temei din cele prevăzute de art. 453 Cod de procedură penală, or, argumentîndu-și recursul exclusiv privitor la chestiunea de apreciere eronată a probelor, care nu poate servi ca temei pentru declararea recursului în anulare.

Or, se impune precizarea că, la etapa recursului în anulare, instanța de recurs nu declanșează un control asupra fondului cauzei, ci verifică doar dacă s-a aplicat corect dreptul la faptele constatate de instanțele ierarhic inferioare, asupra hotărîrilor judecătorești irevocabile, care au epuizat căile ordinare de atac.

Colegiul menționează că dispoziția art. 453 alin. (1) Cod de procedură penală, stipulează expres care sunt temeiurile de declarare a recursului în anulare, și anume, că hotărârile irevocabile pot fi atacate cu recurs în anulare în scopul reparării erorilor de drept comise la judecarea cauzei, în cazul în care un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente a afectat hotărîrea atacată, inclusiv cînd Curtea Europeană a Drepturilor Omului informează Guvernul Republicii Moldova despre depunerea cererii, iar aliniatul (2) al aceluiași articol, prevede că, recursul în anulare este inadmisibil dacă nu se întemeiază pe temeiurile prevăzute în prezentul articol sau este declarat repetat.

În același context, instanța de recurs specifică că hotărîrea judecătorească irevocabilă, împiedică redeschiderea procesului penal cu excepția cazurilor cînd fapte noi ori recent descoperite sau un viciu fundamental în cadrul procedurii precedente sînt de natură să afecteze hotărîrea pronunțată.

Potrivit art. 6 pct. 44) Cod de procedură penală, viciu fundamental în cadrul procedurii precedente, care a afectat hotărîrea pronunțată, se consideră încălcare esențială a drepturilor și libertăților garantate de Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, de alte tratate internaționale, de Constituția Republicii Moldova și de alte legi naționale.

Raportînd normele citate, la textul recursului declarat se constată că, recurentul nu invocă circumstanțe concrete, considerate a fi relevante pentru dispunerea achitării în

privința sa sau un viciu fundamental, cu indicarea normelor legale care prevăd drepturile și libertățile pretinse a fi esențial încălcate, denumirea acestor drepturi și libertăți, esența încălcărilor respective raportată la normele procesual penale și la alte legi naționale, convenții și tratate internaționale, modul și măsura în care încălcările presupuse ar fi afectat hotărîrea atacată, omițîndu-se cu desăvîrșire argumentarea ilegalității hotărîrii contestate în acest sens.

Mai mult, se va reține în acest aspect și practica CtEDO în sens că principiul securității raporturilor juridice, consfințit în articolul 6 din Convenția Europeană pentru apărarea Drepturilor Omului și Libertăților fundamentale, cere *inter alia* ca, atunci cînd instanțele judecătorești dau o apreciere finală unei chestiuni, constatarea lor să nu mai poată fi pusă în discuție (*a se vedea în acest sens Hotărîrea Brumărescu vs. România din 28 octombrie 1999*).

Așadar, se constată că autorul recursului nu a respectat cerințele legale și a neglijat prevederile art. 455 alin. (2) pct. 7) Cod de procedură penală – cea mai esențială cerință față de recurs – nu a invocat concret unul din temeiurile prevăzute de art. 453 Cod de procedură penală, conținutul acestuia și argumentarea din punct de vedere nu al stării de fapt, ci al problemei de drept ce este incidentă cauzei și dacă aceasta are importanță pentru jurisprudență.

Or, în atare circumstanțe, Colegiul constată că recursul în anulare declarat de condamnat, este vădit nefondat, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul în anulare al condamnatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica sub acest aspect, întrucît potrivit art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decît interesele legii.

8. În conformitate cu prevederile art. 456 alin. (1) și (3) raportate la art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului în anulare declarat de condamnatul Mitreanu Mihail Nicolae, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 15 aprilie 2014, în propria cauză penală, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, publicată integral la 24 septembrie 2014.

Președinte

Ghenadie Nicolaev

Judecători

Vladimir Timofti

Nadejda Toma